

Sygn. akt V KK 49/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

SSA del. do SN Ewa Plawgo

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **K. L.**

ukaranego za wykroczenie z art. 92a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 kwietnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranego
od postanowienia Sądu Rejonowego w K.

z dnia 11 kwietnia 2016 r., sygn. akt II W .../14, o umorzeniu postępowania

**uchyla zaskarżone postanowienie, a wydatkami za postępowanie
kasacyjne obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt II W .../14 w dniu 21 listopada 2014 r. wydał wyrok nakazowy, którym obwinionego K. L. uznał za winnego wykroczenia z art. 92a k.w. popełnionego w dniu 26 marca 2014 r. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 zł (k. 32 akt sprawy).

Odpis tego wyroku, z pouczeniem, o którym mowa w art. 505 k.p.k., został doręczony K.L. w dniu 18 lutego 2016 r. (k. 60, 62), a wobec niewniesienia przez obwinionego w terminie 7 dni sprzeciwu od wyroku orzeczenie, zgodnie z treścią art. 94 § 3 k.p.w., stało się prawomocne z dniem 26 lutego 2016 r. Mimo to, w tej samej sprawie w dniu 11 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w K. wydał postanowienie, mocą którego na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie przeciwko

K. L. o wykroczenie z art. 92 a k.w. (k. 64). W uzasadnieniu pominął fakt wydania prawomocnego wyroku nakazowego, natomiast stwierdził, że decyzja o umorzeniu postępowania znajduje oparcie w art. 45 § 1 k.w., który stanowi, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 24 grudnia 2016 r. (k. 73).

Kasację od powyższego postanowienia wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżył postanowienie w całości na niekorzyść obwinionego, a na podstawie art. 111 k.p.w. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił rażące i stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., polegające na wydaniu w dniu 11 kwietnia 2016 r. postanowienia o umorzeniu postępowania wobec obwinionego K. L., podczas gdy postępowanie wobec wymienionego o ten sam czyn zostało zakończone prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 21 listopada 2014 r. W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Nie ulega wątpliwości, że organ prowadzący postępowanie ma obowiązek baczności, czy w sprawie nie zachodzi któraś z tzw. ujemnych przesłanek procesowych, w odniesieniu do wykroczeń ujętych w art. 5 § 1 k.p.w. Wydanie zaskarżonego postanowienia wskazuje na to, że w rozpatrywanej sprawie Sąd orzekający tego obowiązku nie dopełnił. W szczególności pominął, że wcześniej został wydany wobec obwinionego K.L. prawomocny wyrok nakazowy, kończący postępowanie w sprawie. Nie było więc warunków, by uznać, że przed zakończeniem postępowania doszło do ustania karalności wykroczenia, prowadzącego do przedawnienia orzekania i umorzyć postępowanie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. Wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie o wykroczenie wobec K.L. było niezgodne z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., prowadziło do naruszenia powagi rzeczy osądzonej i zaistnienia drugiego kończącego postępowanie orzeczenia, zatem skutkowało wystąpieniem uchybienia określonego w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. Do przywrócenia stanu zgodnego z prawem należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zaskarżone postanowienie. Chociaż art. 537 § 2 k.p.k. co do zasady przewiduje w takim wypadku wydanie orzeczenia następczego, w realiach sprawy nie zachodziła konieczność wydania takiego orzeczenia. Należy przy tym wspomnieć, że przyjmuje się, iż przepis art. 537 k.p.k. nie zawiera pełnego

katalogu rozstrzygnięć sądu kasacyjnego. Możliwe jest także ograniczenie się Sądu Najwyższego do uchylenia wadliwego rozstrzygnięcia bez wydawania orzeczenia następczego (zob. np. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2015 r., IV KK 413/14, LEX nr 1710390).

Mając na względzie przedstawione względy, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, o wydatkach za postępowanie kasacyjne rozstrzygając zgodnie z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 638 k.p.k.

kc